

Vrijwilliger Trudy Breur maakte come-back na dissectie Type A

Trudy Breur, 53 jaar, geboren te Dirksland op Goeree-Overflakkee, ging door het oog van de naald. Zij vertelt in een bewogen relaas hoe haar leven is veranderd door een acute vaataandoening. De gebeurtenissen hebben een onvoorziene wissel getrokken op haar werk, leven en gezondheid.

‘Op dinsdag 10 februari 2009 in de vroege ochtend, fietste ik naar mijn fysiotherapeut. Ik stond stil bij het verkeerslicht toen ik plotseling het gevoel kreeg alsof er in m’n borst en tussen mijn schouderbladen duizenden mieren krioelden. Al vrij snel werd dit een schurend gevoel en ging het ademen lastig. Twijfelend, in de hoop, dat het over zou gaan, ben ik doorgefietst naar het praktijkadres van mijn fysio. Daar kwam ik snakkend naar adem en kletsnat van het zweet aan. Ik ben rechtstreeks de praktijkruimte ingelopen en vertelde mijn verbouwede fysio dat ik me niet goed voelde. Hij zag direct dat het mis was, heeft me op de behandeltafel gelegd en vervolgens direct 112 gebeld. Gelukkig was de ambulance snel ter plekke. Intussen kon ik ook steeds minder zien en voelden mijn benen loodzwaar aan. Bij de controles was alleen de hartslag in m’n hals nog voelbaar en had ik een bloeddruk van 70/40’, aldus een bewogen Trudy.

Het bleek goed mis

Op dat moment bleek de ECG van het hart geen afwijkingen te vertonen en dat leek vreemd.

‘Ja’, gaat Trudy verder, ‘het hartritme vertoonde normale waarden, terwijl ik alle verschijnselen van een infarct had. Eenmaal in de ambulance onderweg naar het Leyenburg ziekenhuis zakte de bloeddruk echter naar zeer kritische waarden. De behandelende verpleegkundige spoorde de chauffeur aan: ‘Kees, de lamp aan en gas geven, de bloeddruk loopt eruit.’ Met gillende sirene is Trudy naar het ziekenhuis vervoerd en werd zij direct grondig onderzocht om te kunnen vaststellen wat er aan de hand was.

‘Het bleek goed mis. Direct boven de hartkleppen in de hartslagader was de binnenwand compleet losgewoeld en gescheurd, waardoor het bloed tussen de aderwand weespoot. Hoe groot de schade al was en of het operabel was viel op de scan niet vast te stellen. Wachtend op de vervolgstappen verslechterde ik snel. Mijn ademhaling ging hortend en stotend en ik raakte in shock.

Een verpleegkundige stelde voor iemand te bellen om me bij staan. Gelukkig kon mijn goede vriendin Sandra bereiken en was zij in staat snel bij me te zijn. Na ongeveer een uur liet de chirurg weten dat ik met spoed een open hartoperatie moest ondergaan. Hij zei er nog bij dat hij zijn best voor me zou doen... De werkelijke prognose van deze operatie bleek een open einde. De operatie is, met wat medische improvisatie tijdens, succesvol verlopen. Met ruim vijf uur is opereren, waarvan 23 minuten aan de hart-longmachine, is er een tube geplaatst over het gehele lek. Tot de volgende ochtend ben

ik in slaap gehouden’.

Schade leek beperkt

Op de I.C werd Trudy door een verpleegkundige wakker geschud. Zij wist direct waar ze was, wie ze was en wat er was gebeurd. Dat was positief, de mogelijke schade leek beperkt! Ik voelde me wel volkomen brak en was totaal confuus. Na 48 uur op de IC en een dagdeel op de MC ben ik overgeplaatst naar de verpleegafdeling. Daar is me daags erna verteld wat er nu werkelijk had plaatsgevonden, hoezeer complex de operatie was en daarmee door het oog van de naald ben gegaan. De diagnose: dissectie type A, een lek in de hartslagader waarbij acute hulp noodzakelijk is om te overleven. De chirurg onderstreepte veel geluk te hebben gehad door mijn ijzersterke conditie en wilskracht. Ikzelf ontleen alle geluk aan de fantastische hulp van alle betrokkenen. En uiteraard het bekende engeltje op de schouder. In fases van dagen, weken en maanden kunnen zich nog steeds complicaties voordoen zoals ; hart - of herseninfarct, trombose of andere nare dingen. Gelukkig is me dat, tot heden, bespaard gebleven. Na tien dagen kon ik naar huis. Dat wil zeggen, ik heb zes weken gelogeed bij lieve familie waar ik fantastisch ben opgevangen. Toen was ik sterk genoeg om terug te keren naar mijn flat, tenminste, zo leek het’.

Vaatvernaauwing erbij

Tijdens wandelingen gedurende de herstelfase had Trudy al kramp bemerkt in haar linker kuit. Na onderzoek werd een vaatvernaauwing vastgesteld ter hoogte van haar knieholte. Trudy vond dat vreemd omdat zij voor de dissectie wel 65 kilometer per week hard kon lopen voor haar Marathontraining. Met complexe bypass operatie ter hoogte is dit ongemak knap verholpen. Trudy vervolgt haar relaas: ‘Het was echter wel een indicatie om mijn aderen nader te onderzoeken. Leed ik aan jeugdarteriosclerose of heb ik een zeldzame vaatziekte? Geen van beiden gelukkig. .

Tet bleek losgeschoten aderweefsel van de dissectie wat vast zat aan de aderwand in de knieholte. De heftige ervaring en twee operaties in korte tijd zijn mij niet in de koude kleren gaan zitten. Fysiek herstelde ik wonderbaarlijk snel maar mentaal dreunt de klap flink na. Ik kreeg last van paniekaanvallen en hyperventilatie.

Tot drie maal toe heb ik in paniek 112 gebeld of me door mijn buurvrouw naar de 1^e hulp laten brengen. Dan werd er, behalve een hoge hartslag en bloeddruk, verder niets gevonden. Ik ben elke keer opnieuw op de 1^e hulp in Leyenburg ziekenhuis te Den Haag uitstekend opgevangen en met veel aandacht gerustgesteld. Gelukkig vertrouw ik mijn nu lijf weer en is elke medische controle de bevestiging dat het goed gaat!’

Het heden

‘Het is nu ruim 2 ½ geleden en ik werk weer, loop hard en fiets volop! De spankracht is echter wat minder en ik pak op tijd mijn rust. Ik slik bloeddrukverlagers en ben recent

kunnen stoppen met de bètablokker. En dat voelt een stuk beter! In maart 2011 heb ik mijn comeback gemaakt met een ½ marathon tijdens de CPC -loop. Mijn bijzondere medische ervaring en het leveren van deze zware prestatie is gepubliceerd geweest op de website van de CPC en de lokale Posthoorn. Voor mij was finishen het mooiste moment, de kroon op mijn herstel!

Over Trudy Breur

Op haar 21ste verhuisde Trudy vanaf Goeree- Overflakkee naar Den Haag om de opleiding tot ziekenverzorgende te volgen. Vervolgens werkte zij tien jaar in de verpleging en thuiszorg. Daarna stapte Trudy over naar een kantoorbaan en maakte 22 jaar vol bij de Nederlandse Staatsloterij als administratief medewerker en secretaresse Nederlands. In oktober 2008 is zij daar vanwege reorganisatie weggegaan en heeft zich georiënteerd op een nieuwe baan. Zij werkt nu bij het CAK als telefonisch medewerker en geeft voorlichting over de AWBZ-wet en regelgeving. Zij wil haar ervaring graag delen met mensen die ook een acute levensbedreigende ervaring hebben gehad en/of leven met een chronische aandoening. Het trekt een ingrijpende wissel op je leven en ik wil me daarom graag actief/sportief inzetten bij De Hart&Vaatgroep in de regio Zuid Holland', aldus een bevlogen Trudy.